

El dietari

El tancament d'Aigües de Vilajuïga, la presència de l'exèrcit a Expojove, o el rànking dels millors restaurants del món són alguns dels temes de la setmana

Circular en cotxe pel passeig d'Olot de Girona, que es converteix en Països Catalans en arribar a Salt, és una insuperable metàfora sobre la dissincronia que des de fa anys afecta la relació de les dues ciutats. Un semàfor en verd per dos de vermells i així durant uns quants quilòmetres circulant i aturant-se, circulant i aturant-se... Cotxes que surten per tots costats i rotondes mal resoltes. Una lentitud carregosa que fa que un trajecte que hauria de ser de poc més de 5 minuts, es trigui 20 a fer-lo. Sembla que tot estigui pensat per fer difícil anar d'un lloc a l'altre i per mortificar-se entre les dues ciutats. Val a dir que els semàfors estan més mal sincronitzats al terme de Girona. Un tramvia elèctric resoldria un percentatge important del problema.

Històricament la capital sempre ha estat mesquina amb Salt, intentant derivar-hi tot allò molest i maquinant perquè res de bo hi vagi a parar. Però d'un temps ençà Salt planta cara a Girona, amb equipaments com el Parc Hospitalari, el teatre, l'Espai Gironès, La Mirona, la Factoria Cultural Coma Cros... I si la lògica i el sentit comú s'imposa, el nou Josep Trueta també s'aixecarà a Salt.

Quasi 400 persones de les comarques de Girona han demanat fer-se la prova genètica perquè quan l'any que ve comencin a obrir-se les fosses comunes de la guerra, puguin identificar els seus avantpassats. Ja podem parlar més d'avantpassats que d'éssers estimats. Hauran passat 82 anys, temps suficient perquè els sentiments ja no existeixin i les emocions s'hagin esvaït.

En això va consistir la transició espanyola: a reprimir els sentiments i les emocions fins a la seva extinció natural. I els partits polítics que la van idear –PSOE [\[tags/psoe.html\]](#) i PP– encara pretenen perpetuar aquell genocidi dels sentiments.

Aigües de Vilajuïga tanca, després d'anys d'una política comercial que la feien poc visible. És raríssim que tanqui una empresa embotelladora d'aigua quan té el monopoli d'una deu prestigiosa. La marca havia acabat en mans d'una constructora. Quina cosa més estrafolària! M'explica un vilajuïguenc que els propietaris no demanen gaires diners per la venda però que s'ho hauria de quedar una altra embotelladora o gent folgada perquè les instal·lacions són geròntiques. «Té l'aparença de la mansió-laboratori de Vincent Price a Eduardo Manostjeras», descriu.

He de reconèixer que quan era petit i a casa arribava una ampolla d'aigua de Vilajuïga, ni m'hi acostava. Sempre la vaig considerar aigua picant esbravada. M'agradava la Fonter d'Amer, que era una aigua explosiva, en el sentit literal del terme. Amb els anys els gustos canvien i la Fonter no la suporto i encara menys el meu estómac. Estic segur que es podria fer servir d'explosiu casolà. Té més gas que el gas. Ara em decanto més per un Vichy o per una ampolla de San Narciso. Però quan estic més relaxat m'agrada degustar una aigua de Vilajuïga perquè al costat de casa hi ha un Novavenda, dels pocs llocs on es pot trobar. Durant anys, al Motel Empordà, gran propagador d'aquesta marca, era distingit tenir-hi una ampolla a taula. O almenys jo així ho interpretava perquè la gent important i els dalinians –una categoria de personatges quasi extingits– sempre la demanaven.

Iñigo de la Serna, el ministre de Foment que durant anys va ser alcalde de Santander, ha dit respecte les queixes dels gironins per la zona Omega de l'AVE: «Cada dia rebem desenes de reivindicacions de ciutats que volen que els arribi l'alta velocitat i crida l'atenció que una ciutat amb AVE es queixi de discriminació». Una resposta de manual d'un home colonial. Com és que es queixen si fins fa poc als esclaus només dinaven i ara fins i tot els donem un rosegó de pa per sopar? Respostes com les del senyor De la Serna expliquen a la perfecció com el sistema de govern basat en un Estat fort, que no veu ni escolta els territoris, està condemnat al fracàs.

Que perfeccionistes són aquests gironins que es neguen a tenir la porta de la ciutat convertida en un abocador somali.

M'ha costat temps arribar a aquesta conclusió però, finalment, la dono per definitiva: no m'interessa gens la llista dels 50 millors restaurants del món i, a més a més, la trobo una xarlotada superlativa. Mentre el millor restaurant del món era el d'en Ferran Adrià i Juli Soler i després el d'en Josep, Joan i Jordi Roca, m'interessava perquè són gent que em cau molt bé, a banda de tenir una trajectòria artística magnífica. Però aquesta llista era abans, i és ara, una genial enganyifa del màrqueting perpetrada per la revista Restaurant, que amb molta astúcia ha aconseguit monopolitzar una mena d'Oscars de la cuina, quan fa quatre dies era una gala ordinària i provinciana, tot i fer-se a Londres. De fet va ser el generós Ferran Adrià qui va engrandir The Best 50, anant a totes les gales i donant-li un pedigrí que mai hauria tingut sense la seva presència.

Dalí és millor que Matisse? Van Gogh és més brillant que Cézanne? Miquel Àngel supera Bernini? El llac de Como és més bell que el llac Victòria? És més imponent la catedral d'Estrasburg que la de Girona? A partir d'uns valors innegociables basats en el producte i la creativitat, el millor restaurant del món és el de l'experiència inoblidable de cada un. Pot condicionar la tria el moment de la vida, un territori, un discurs gastronòmic, un entorn o una companyia de degustació. Mai una llista anglosaxona i mai, sobretot, una exhibició desordenada de tècniques sense discurs; aquesta mena de circs du soleil de la restauració que estan proliferant, sobretot a Barcelona i Madrid, a l'empara d'assessories gastronòmiques. Llocs sense ànima ni cap interès.

Tot i que Fira de Girona ho havia demanat, l'Exèrcit s'ha presentat a l'ExpoJove amb soldadets uniformats. Els propis organitzadors han denunciat que aquesta vestimenta és bèl·lica i que, per tant, de cap manera s'hauria d'exhibir en un esdeveniment dedicat a l'ensenyament. Diu el subdelegat de Defensa a Girona que es vesteixen

així per Llei, mentre que l'alcaldeessa de Girona mareja la perdiu en lloc de prendre una decisió radical i inapel·lable: una coça al cul i cap a la caserna, cap al camp de tir o a fer la cabra a Celrà.

És vergonyós que els militars es dediquin a captar joves a les fires, insistint en el fet que l'activitat militar d'avui consisteix a fer missions de pau. Sí, clar, d'aquelles que és fan amb un Yak-42 [tags/yak-42.html] i que després els joves tornen a casa a trossets barrejats en bosses equivocades.

El president de l'Audiència, Fernando Lacaba, diu que la situació al jutjat de família de Girona és insostenible i reclama més personal. Aquest jutjat triga mesos en resoldre separacions, divorcis i custòdies. Acumula una llista d'espera de 3.000 casos. Vaja, un desastre. Ofereix un a la ciutadania un servei realment patètic. O són un jutjat poblat de mantes o realment els falta gent. Però, en tot cas, la justícia, representada per una balança, a Catalunya és tot menys equilibrada. Mentre és desesperant i ineficaç per a la ciutadania, quan es tracta de complir les ordres de la política estatal és ràpida com una centella. Potser es tracta d'administrar millor els recursos i els efectius.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/comarques/2017/04/09/dietari/839547.html?utm_source=rss